

Geachte vrienden,
Geachte collega's,
Geachte Heer pastoor,
Geachte oud-strijders,
Geachte leden van de fanfare,
Geachte directies van onze scholen,
Geachte jeugdbewegingen,
Geachte dames en heren,
Beste Keerbergenaren,

We zijn hier vandaag samen om het einde van de eerste wereldoorlog te herdenken, vandaag is dat exact 99 jaar geleden. Dat is inderdaad bijna letterlijk een eeuwigheid.

Ik zou willen beginnen met het bedanken van onze heer pastoor om ons toe te laten in deze verwarmde kerk u te mogen toespreken. Meneer pastoor, dankjewel.

Dames en heren, deze periode gaat doorgaans gepaard met guur weer, ons mogen opwarmen is een deugddoend iets. We leven duidelijk in tijden waar het goed gaat met ons. 100 jaar geleden kenden de soldaten aan het front, maar ook de burgers thuis, bittere en gure tijden. Zelfs zich verwarmen was er niet altijd bij. Ontbering was een deel van het dagelijkse leven geworden en dat jaren lang zonder zicht op een oplossing. In 1917 dachten ze dat de oorlog voor eeuwig was, het was een periode zonder toekomst, vol onzekerheden, vol kommer en kwel, vol verdriet en dood.

Het doet ons toch even stilstaan, even nadenken bij het leven dat wij nu mogen leiden. Het leven anno 2017 is langs de ene kant luxueus voor velen, maar toch nog altijd vol ontbering voor anderen. Laat ons vandaag, maar graag niet alleen vandaag, nadenken over wat we kunnen doen om armoede, onzekerheid, ziekte, verdriet en ontbering de wereld uit te helpen.

Oorlog is een grote bron van ontbering, verdriet en dood. Conflicten over de hele wereld zorgen voor massale ontwrichting van gemeenschappen met alle gevolgen van dien.

Vandaag hebben we op deze 11de november, hoe goed bedoeld ook, een kleine bijdrage gegeven om grote instellingen te helpen hier tegen te vechten. We mogen echter niet veronderstellen dat deze kleine gift alleen het probleem oplost. Het mag geen doekje voor het bloeden zijn, het mag ons geweten niet sussen.

Wat als een historica over vijftig jaar terugkijkt naar het begin van de 21ste eeuw? Zij zal versteld staan dat wij, verblind door onze dagelijkse beslommeringen en ons korte termijnperspectief, de twee grootste bedreigingen die homo sapiens te wachten stonden niet zagen: een wereldomvattende klimaatcrisis met alle gevolgen van dien, en de digitalisering van arbeid die leidde tot massawerkloosheid en een algeheel verlies van zin en betekenisgeving.

In “Wat op het spel” staat analyseert Philipp Blom het historische scharnierpunt waarop wij ons bevinden aan de hand van parallellen met andere historische aardverschuivingen, zoals het einde van het Romeinse Rijk, de Verlichting en de Duitse Weimarrepubliek. Het resultaat is een betoog vol sterke beelden en scherp verwoorde inzichten, dat iedereen zou moeten lezen die zich zorgen maakt over de toekomst van wat wij voor waardevol houden: vrijheid, tolerantie, het klimaat, arbeid, democratie en mensenrechten.

Het is dus tijd om van koers te veranderen. Het is tijd voor nederigheid, respect, visie, gezond verstand en pragmatisme.

Nederigheid en respect, deze 2 waarden zijn een goede start. Respect voor vrouwen, voor Holebi's, voor tradities, voor onze overledenen, respect voor onze planeet, vrijheid van meningsuiting, respect voor mensenrechten.

Om dit respect te kunnen opbrengen is nederigheid nodig. Niemand is beter dan een ander, niemand is superieur, niemand is inferieur.

Laten we daar al mee beginnen, beste vrienden, als we dit al kunnen bekomen in onze Keerbergse leefgemeenschap helpen we onszelf en de wereld al een heel stuk op de goede weg. Dank u.